

РЕШЕНИЕ

№ 5810

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20221110115086 по описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

12.04.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на шестнадесети март през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 15086/2022 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 341 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от С. В. С. и И. В. Г. срещу Д. Й. Г., като се твърди, че страните имали общ наследодател – В. С. Г., който бил починал на 14.12.2018 г. Поддържат, че са наследници по закон, поради което за тях било възникнало правото по чл. 30 ЗН, като имали запазена част от наследството на починалото лице. Навеждат доводи, че като синове на починалото лице имали по 5/24 запазена част за всеки от тях. Излагат съображения, че общият наследодател бил нарушил запазената част, като чрез завещание бил завещал цялото си движимо и недвижимо имущество на ответницата, която се явявала преживяла съпруга. Твърдят, че след смъртта на общия наследодател в наследството били останали следните недвижими имоти: 1) двуетажна жилища сграда с идентификатор 12084.2700.2846.1., с планоснимачен номер 573, с предназначение – жилищна сграда – еднофамилна, с площ по документи от 75 кв. м., находяща се в парцел 13, местност: с. ...., която сграда е

разположена в имот с идентификатор 12084.2700.2846; **2)** 1/2 ид. ч. от самостоятелен обект в сграда, с предназначение – търговска дейност, с площ по документи от 80,340 кв. м., магазин, с адрес: гр. София, ..., представляваща самостоятелен обект в сграда с идентификатор: 68134.2820.2003.15.22, ведно с прилежащите общи части от сградата, при съседни самостоятелни обекти с идентификатори: на същия етаж 68134.2820.2003.15.26, 68134.2820.2003.15.23, под обекта: няма, над обекта: 68134.2820.2003.15.1, 68134.2820.2003.15.2; **3)** поземлен имот с идентификатор 12084.2700.2846, с планоснимачен № 573, с площ по документи от 379,000 кв. м., с адрес: с. ...., с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м.), при съседни имот с идентификатори: 12084.2700.2499, 12084.2700.2532, 12084.2700.2847, 12084.2700.571; **4)** 1/2 ид. ч. от самостоятелен обект в сграда с предназначение – жилище апартамент, с площ от 76,810 кв. м., с адрес: гр. София, ..., който представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.2818.4494.1.44, разположен с сграда с идентификатор 68134.2818.4494.1., ведно с прилежащите 4,251 % ид. ч. от общите части на сградата, при съседни на обекта, самостоятелни обекти в сграда с идентификатори: на същия етаж 68134.2818.4494.1.45, 68134.2818.4494.1.47, под обекта: няма, над обекта: 68134.2818.4494.1.2, 68134.2818.4494.1.1. Поддържат, че именно чрез извършеното завещателно разпореждане е накърнена запазената им част, като нямало друго имущество, с което същата да бъде допълнена. Искат да се възстанови запазената част от наследството на наследодателя, като се намали завещателното разпореждане, което е извършено в полза на ответницата. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като е направен отвод за нередовност на исковата молба, тъй като в петитума на претенцията не била посочена запазената част на всеки от ищите, което аргументира с оглед евентуалното приложение на чл. 36 ЗН, а освен това липсвало искане дали имотите да останат при ответницата или да се върнат в наследството на общия наследодател. Твърди, че не оспорва факта, че са наследници на В. С. Г.. Навежда доводи, че останалите твърдения на ищите били недоказани, което обосновава, като прави извод, че претенцията следва да се отхвърли. Излага съображения, че завещанието било извършено в сравнително отдалечен момент – на 13.02.2014 г., а смъртта на общия наследодател била настъпила на 14.12.2018 г., поради което завещание, което било извършено толкова назад във времето не можело да се оспорва, като се претендира възстановяване на запазена част. Иска исковата молба да бъде оставена без разглеждане, евентуално претенциите да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с активно, субективно съединени конститутивни икове с правно основание чл. 30 ЗН.

Настоящият съдебен състав намира, че с оглед допустимостта на претенцията следва да изясни, че принципно споделя практиката формира в част от касационната практика – **Определение №67/19.03.2015 по дело №385/2015 на ВКС, ГК, II г.о.**, според която искът по чл. 30 ЗН е неocenяем – като е възприето, че *„Искът по чл.30 ЗН е неocenяем. Правото на възстановяване на запазена част е имуществено, но паричното му изражение е предмет на доказване в хипотеза на извършени от наследодателя безвъзмездни разпореждания чрез завет или дарения, в които само случаи част от предмета на производството е установяване паричния размер на наследствената маса, съответно на запазената и*

разполагаемата част. Установяването на този размер е необходимо само за преценка дали с безвъзмездното разпореждане или разпореждания, наследодателят е накърнил запазената част, като възстановяването става по правилата на чл.32-35 ЗН, а ако всички наследници със запазена част са поискали възстановяването или участват в производството – по правилата на чл.36, ал.1 или ал.2 ЗН, които съдят прилага служебно. В случаите на универсално завещание в предмета на делото не се включва изследване стойността на наследствената маса. Именно с оглед на тези особености на иска по чл.30 ЗН, с който се защитава правото на наследник със запазена част да получи наследствено имущество на определена стойност, съответна на паричния размер на запазената част, а не право на собственост върху конкретен недвижим имот или имоти и при липса на определени в процесуалния закон правила за определяне на цената му, следва че същият е неоценяем.“. Въпреки това дори да се приеме, изолирана практика на ВКС, обективизирана в **Определение № 26 от 02.02.2018 г. по гр. д. № 5019/2017 г. на ВКС, I Г. О.**, че „Иска по чл. 30, ал. 1 ЗН се защитава имуществено право, поради което същият е оценяем. По съображения, сходни с изложените в точки 1А и 1Б от ТР № 4 от 14. 03. 2016 г. по т.д. № 4/14 г. на ОСГК на ВКС, в които е разгледан въпросът за определяне цената на иска по чл. 42 ЗН за прогласяване нищожност на общо завещание с предмет цялото или дробна част от имуществото на завещателя, следва да се приеме, че и искът по чл. 30, ал. 1 ЗН с предмет универсално завещание е оценяем, като цената му следва да се определи съгласно чл. 69, ал. 1, т. 4 ГПК, като дробна част от имуществото на наследодателя с размер на дробната част съответен на размера на претендираната от ищеца за възстановяване запазена част от наследството.“, то в случая цената на иска следва да се определи като се вземе предвид, че ищецът претендира намаляване на завещателно разпореждане с размера на твърдяната запазена част, поради което и съобразно правилото на чл. 104 ГПК, искът отново е родово подсъден на районния съд – вкл. представените по делото данъчни оценки.

За да се уважи иска за възстановяване на накърнена запазена част, като се намали дарственото разпореждане, следва да са налице следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наследодателят да е починал; **2)** ищецът да е наследник по закон на починалия наследодател и **3)** предписаната в чл. 29 ЗН запазена част на наследниците да е била накърнена с дарственото разпореждане или със завещателно разпореждане от техния общ наследодател.

Приложено е Удостоверение за наследници изх. № 229/14.03.2019 г., като се установява, че В. С. Г. е починал на 14.12.2018 г., като е оставил за наследници по закон С. В. С. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН), И. В. Г. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН), Йордан В. Г. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН) и Д. Й. Г. (преживяла съпруга – арг. чл. 9, ал. 1 ЗН).

Представено и неоспорено е саморъчно завещание от В. С. Г. от 13.02.2014 г., с което последният е извършил разпореждане по повод на смърт с цялото си движимо и недвижимо имущество по отношение на Д. Й. Г..

Саморъчното завещание (т. нар. олографно завещание) е частен диспозитивен документ, който е подписан от завещателя, поради което при липсата на доказателства за неговата неавтентичност, той обвързва наследниците на починалото лице с извършените от

последното разпореждания *mortis causa* с имуществото му и произтичащите от тях права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

По правната си характеристика завещанието представлява едностранна *mortis causa* сделка, извършена от лице, което притежава *testamenti factio activa* (активна завещателна способност), която е лична, формална, отменима, и с която е налице акт на имуществено разпореждане, с който безвъзмездно се облагодателстват едно или повече лица – универсални правоприменници (наследници) или заветници (когато е налице сингуларно сукцесия, като заветниците са кредитори на наследството).

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК „При проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Въззивната инстанция не е ограничена от посоченото във въззивната жалба, когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище.“. С оглед изложеното, съдът намира, че са спазени императивните изисквания на чл. 13 ЗН, във вр. чл. 21, във вр. чл. 25 ЗН, поради което процесното завещание е породило своя правен ефект.

Основен принцип при тълкуването на сделките *mortis causa* е същите да се тълкуват освен с всички общо известни правила на тълкуването, така и в ползва на валидността (*in favorem validitatis*). В случая при спазване на посочения принцип за тълкуване на сделките по повод на смърт, както и при приложението на чл. 20 ЗЗД – с оглед извършване на граматическо, систематично и телеологическо тълкуване, настоящият съдебен състав намира, че в случая извършеното разпореждане от наследодателя по повод на смърт има характер на общо завещателно разпореждане по смисъла на чл. 16, ал. 1 ЗН. Според посочената новела, завещателните разпореждания, които се отнасят до цялото или до дробна част от цялото имущество на завещателя, се наричат общи и придават качеството на наследник на лицето, в полза на което са направени. В тази насока по *per argumentum a fortiori* от Решение № 276 от 5.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2959/2013 г., I г. о., ГК, в което е възприето, че „Когато е завещано конкретно имущество, но от доказателствата по делото е видно, че то изчерпва имуществото, останало след смъртта на наследодателя, завещанието следва да се приеме за общо по смисъла на чл. 16, ал. 1 ЗН.“. В процесния случай, безспорно волята на завещателят – В Г. води до извод, че същият се е разпоредил с имуществото си чрез сделка *mortis causa*, която е направила ответницата Д. Г. универсален и единствен правоприменник – наследник по завещание, което се ползва с предимство пред наследниците по закон.

По делото са представени писмени доказателствени средства, които предвид липсата на надлежно оспорване, съдът кредитира, както следва: Нотариален акт за покупко-продажба № 27, том V, рег. 11411, нот. дело № 788/2021 г., Нотариален акт № 152, том I, рег. № 2938, нот. дело № 138/2002 г., Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 192, том I, рег. № 3569, нот. дело № 156/2010 г., Нотариален акт за делба на недвижим имот № 87, том I, рег. № 1572, нот. дело № 81/2015 г., както и множество неоспорени справки от АВ – Имотен регистър, като се установява, че В Г. е бил собственик на следните недвижими имоти: 1) двуетажна жилища сграда с идентификатор 12084.2700.2846.1., с планоснимачен номер 573, с предназначение – жилищна сграда – еднофамилна, с площ по документи от 75 кв. м., находяща се в парцел 13, местност: с. ...., която сграда е разположена в имот с идентификатор 12084.2700.2846; 2) 1/2 ид. ч. от самостоятелен обект в сграда, с предназначение – търговска дейност, с площ по документи от 80,340 кв. м., магазин, с адрес: гр. София, ..., представляваща самостоятелен обект в сграда с идентификатор:

68134.2820.2003.15.22, ведно с прилежащите общи части от сградата, при съседни самостоятелни обекти с идентификатори: на същия етаж 68134.2820.2003.15.26, 68134.2820.2003.15.23, под обекта: няма, над обекта: 68134.2820.2003.15.1, 68134.2820.2003.15.2; 3) поземлен имот с идентификатор 12084.2700.2846, с планоснимачен № 573, с площ по документи от 379,000 кв. м., с адрес: с. ...., с трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м.), при съседни имот с идентификатори: 12084.2700.2499, 12084.2700.2532, 12084.2700.2847, 12084.2700.571; 4) 1/2 ид. ч. от самостоятелен обект в сграда с предназначение – жилище апартамент, с площ от 76,810 кв. м., с адрес: гр. София, ..., който представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.2818.4494.1.44, разположен с сграда с идентификатор 68134.2818.4494.1., ведно с прилежащите 4,251 % ид. ч. от общите части на сградата, при съседни на обекта, самостоятелни обекти в сграда с идентификатори: на същия етаж 68134.2818.4494.1.45, 68134.2818.4494.1.47, под обекта: няма, над обекта: 68134.2818.4494.1.2, 68134.2818.4494.1.1.

В случая с оглед нормата на чл. 5, ал. 1 ЗН, ищите се явява наследници по закон на починали наследодател.

Според правилото на чл. 29, ал. 1 и ал. 3 ЗН – запазената част на низходящи (включително и осиновените), когато наследодателят не е оставил съпруг, е: при едно дете или низходящи от него – 1/2, а при две и повече деца или низходящи от тях - 2/3 от имуществото на наследодателя. Запазената част на съпруга е 1/2, когато наследява сам, и 1/3, когато наследодателят е оставил и родители. Когато наследодателят е оставил низходящи и съпруг, запазената част на съпруга е равна на запазената част на всяко дете. В тия случаи разполагаемата част при едно дете е равна на 1/3, при две деца е равна на 1/4, а при три и повече деца е равна на 1/6 от наследството. Тоест, при тълкуването и приложението на посоченото правило следва, че запазената част когато е налице съпруг и три и повече деца е налице, както следва: запазена част на съпруга и децата – 5/6, съответно разполагаема част – 1/6. Тъй като наследниците не са задължителни необходими другари, то следва, че всеки от наследниците – при прости аритметически изчисления има 5/24 ид. ч. от запазената част.

Претенцията за намаляване на завещателни или дарствени разпореждания е самостоятелно субективно потестативно право. Макар Закона за наследството, уреждайки запазената част (чл. 28 ЗН и чл. 29 ЗН) да употребява изразите „част от наследството” и „част от имуществото на наследодателя”, това не означава, че запазената част е квота, дял от определено имущество, т.е. дял в натура. Начинът на определяне на размера на запазената част съгласно чл. 31 от ЗН в случаите на завети или дарения на отделни имущества от наследството, налага извода, че запазената част е и цифрова величина, дроб от една стойност, която се изчислява чрез извършване на регламентирани в закона действия. Поради това в тези случаи съдебното решение се ползва със сила на присъдено нещо досежно размера на наследствената маса, респективно на запазената част и сумата необходима за допълването ѝ – така **Решение № 209/ 29.04.2010 г. по гр.д. № 1048/2009 г., ВКС, II г.о.** Необходимо е да се посочи, че наследствена маса по реда на чл. 31 ЗН се образува се само при завет/и и/или дарение/я, но не и при универсално завещание (каквото е процесния случай) – **Решение № 580 от 2.08.2010 г. по гр. д. № 1315/2009 г., ВКС, I г.о.** В случая, съдът намира, че доколкото не са събрани доказателства за наличието на други имущества от които да се формира наследствена маса, то съдът счита, че същата се изчерпва с правата, които наследодателят е имал върху процесните определяеми движи и недвижими

вещи, ако завещанието да не беше извършено.

Следва да се приеме, че когато запазената част от наследството е накърнена със универсално завещание, то намалението се извършва в идеална част от предмета на завещанието, съответна на запазената част, без да се формира наследствена маса. В тази хипотеза, както при накърняване с универсално завещание, запазената част се възстановява като дробна част от наследството, определ. по чл. 29 ЗН, в случая от наследствените имущества. Правилата на чл. 36 ЗН не намират приложение, защото те се отнасят до завет и дарение на отделни наследствени имоти, а не до разпореждане с цялото наследство – в този смисъл напр. **Решение № 229/05.12.2013 г. по гр. д. № 3663/2013 г. на ВКС, II Г. О.**

Тъй като по делото нито са сочени доказателства, нито са събрани други такива от които да може да се направи извод, че са налице други имоти или имущества, с които да се допълни запазената част на ищците, то съдът намира, че недоказаният факт е неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Следователно запазената част е накърнена, поради което претенцията следва да бъде уважена, като извършеното завещание в полза на ответницата следва да бъде намалено с размера на запазената част. Тоест, ако завещанието не беше извършено, общият наследодател би имал 1/6 ид. част в разполагаема част, като останалите 5/6 идеални части са запазена част. Предвид това и с оглед размера на запазената част от ищците, следва извод, че последните биха имали по 5/24 ид. част от собствеността върху наследствените имущества, колкото е и необходимо за възстановяването на запазената им част.

Изцяло неоснователни са доводите на ответницата, че завещанието било извършено в относително далече период от време. Това е обстоятелство е ирелевантно, доколкото по делото липсват доказателства за това (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК), че запазената част в последствие не е нарушена, т.е. имуществото е допълнено, което практически при универсално завещателно разпореждане и последващия сделки *inter vivos* или *mortis causa* няма как да се осъществи. Отделен е въпросът, че по делото не е правен възражение за изтекла погасителна давност досежно потестативното право по чл. 30 ЗН, което принципно би било неоснователно, тъй като давността е 5-годишна и към момента на претенцията не е изтекла нито от момента на откр.ето на наследството – 14.12.2018 г., нито като се вземе предвид представения по делото Протокол за обявяване на саморъчно завещание, рег. № 1861/12.02.2019 г. – в този смисъл вж. **ППВС 7-73 г., б. 73**.

На следващо място, съдът счита, че не е изпълнена хипотезата на чл. 36 ЗН, поради което доводите на ответника в тази насока не следва да се обсъждат. Логиката на чл. 36 ЗН е съвсем различна от вложената във възражението на ответника. Искът за възстановяване на накърнена запазена част от наследството е конститутивен и съответно с влизането му в сила настъпва и промяната в отношенията между страните – благодетелстваният от завещанието или дарението губи права над частта, с която е накърнена запазената част на ищеца. Това, с което е надвишена разполагаемата част следва да се върне в наследствената маса за разпределение между наследниците. Връщането се осъществява според изискванията на чл. 36 от ЗН, т.е. в натура – чрез отделяне на част от вещите или на част от недвижимия имот, равностойна на намалението. Първата алинея от текста установява общия принцип, че всеки **заветник (а не универсален правоприменик – наследник)**, безразлично дали той е чуждо

лице или е наследник с право на законна част, получа в натура завета от недвижим имот, макар да превишава разполагаемата част, като се отдели превишението, ако недвижимият имот се поддава на такова намаление. Втората и третата алинея, като изключение, се прилагат само тогава, когато имота е неудобно делим и когато има превишение в известен размер. Изисква се съвкупността от двете условия. Когато отделянето на една част от недвижимия имот е неудобно, тогава закона предлага два способа. Когато назначената на заветника част надминава разполагаемата част с повече от 1/4, заветника е длъжен да остави цялото недвижимо имущество на наследниците, а вместо разполагаемата част да получи нейната стойност. Или заветник с право на запазена част може да задържи цялото недвижимо имущество, ако стойността на това имущество не надминава сумата от разполагаемата част и от запазената част на заветника. Но всички това касае само заветниците, а не правоприемниците по универсално завещание – какъвто е процесния случай. Целта на закона и в двете хипотези е еднаква: ако недвижимият имот остане у заветника, той плаща на наследниците стойността на запазената част, ако недвижимият имот се върне в наследството, наследниците плащат на заветника стойността на разполагаемата част. А където целта на закона е една и съща, там и постановленията на закона трябва да имат еднакъв смисъл и значение. По силата на това процесуално правило, ако стойността в една хипотеза се изплаща с пари към момента на намаляването, то и в другата хипотеза изплащането на стойността ще стане с пари към същия момент. Логиката на това разрешение принципно е, че заветника е кредитор на наследството – за разлика от универсалния правоприемник, който има качеството на наследник.

С оглед изложеното, предявените конститутивни иски следва да бъдат уважени изцяло.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноси разполагат само ищите. Последните са поискали присъждането на деловодни разноси, като са доказали, че действително са сторили такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да им се присъди сумата от 800,00 лева – представляващи дължими деловодни разноси и адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Следва да се спомене, че съдът е уважил изцяло възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Настоящото производство не представлява фактическа и правна сложност, която да предвижда дължимо възнаграждение в размер по-голям от предвидения размер по чл. 7, ал. 1, т. 4 НМРАВ – към момента на сторянето им с оглед актуалната редакция на НМРАВ към този момент. В тази насока трябва да се спомене, че принципно деловодните разноси за СТЕ следва да останат в тежест на всяка от страните. В случая СТЕ е допусната с оглед изявленията на страните за евентуална спогодба. След като такава не е постигната всички разноси в тази насока са за сметка на всяка отделна страна, вкл. по аргумент от чл. 78, ал. 2 ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

НАМАЛЯВА на основание чл. 30 ЗН завещателното разпореждане извършено с универсално завещание от 13.02.2014 г. от В С. Г., ЕГН: *****, починал на 14.12.2018 г. в полза на Д. Й. Г., ЕГН: *****, с адрес: с. ...., като **ВЪЗСТАНОВЯВА** запазената част на С. В. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. ...., **в размер на 5/24 ид. части** от наследството на В С. Г., ЕГН: *****, починал на 14.12.2018 г.

НАМАЛЯВА на основание чл. 30 ЗН завещателното разпореждане извършено с универсално завещание от 13.02.2014 г. от В С. Г., ЕГН: *****, починал на 14.12.2018 г. в полза на Д. Й. Г., ЕГН: *****, с адрес: с. ...., като **ВЪЗСТАНОВЯВА** запазената част на И. В. Г., ЕГН: *****, с адрес: гр. ...., **в размер на 5/24 ид. части** от наследството на В С. Г., ЕГН: *****, починал на 14.12.2018 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Д. Й. Г., ЕГН: ***** да заплати на С. В. С., ЕГН: ***** и И. В. Г., ЕГН: *****, сумата от **800,00 лева** – представляващи дължими деловодни разноски и адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____